

[Aage Fogh.]

nul, medens salget af sukkervarer vil stige. Så har vi i hvert fald mod manges ønske været med til at ødelægge en industri, en fabrikationsvirksomhed, som vi burde have opretholdt. 122 pct. skat på sukkervarer og chokolade og 200 pct. på mandler og nødder er efter mit skøn en urimelig form for beskatning — og det tror jeg vi kunne have ændret.

I forbindelse med den diskussion, der har været ført om toldpolitik, vil jeg sige, at jeg har ofte haft den ære og fornøjelse at være med i udvalg og kommissioner, og jeg er særdeles tilfreds med den indsats, det ærede medlem hr. Himmelstrup har øvet — jeg håber, jeg vil kunne blive ved med at være det ud i fremtiden.

Jeg er ganske overordentlig betænkelig ved de toner, der lyder mellem socialdemokratiet og det konservative folkeparti. Det er vel i og for sig ikke noget mærkeligt, det, der her kommer til udtryk. Militærpolitik og toldpolitik har ofte fulgtes ad. De to partier følges jo med hensyn til militærpolitikken — jeg er betænkelig, hvis det samme skulle blive tilfældet med hensyn til toldpolitikken i den tid, vi går i møde.

Alvilda Larsen: Med hensyn til den sidste del af debatten føler jeg trang til at sige, at jeg har forstået, at det ikke er enhver kommissions arbejde, der skal behandles fortløbet.

Det undrede mig meget, at den højtærede finansminister afkrævede mig dokumentation for mine bemærkninger om, at de indirekte skatter har den virkning, at den lille mand betaler lige så meget eller mere end den mere velstående; det undrer mig meget, at det er en socialdemokratisk minister, der ønsker dokumentation for noget sådant. Jeg har påstået det, det er fuldkommen rigtigt, og jeg vil gentage det her. Når en mand, der tjener 150 kr. om ugen, køber et radio-rør, der er beskattet med 3 kr., betyder disse 3 kr. mere for ham, end det gør for den mand, der har en indtægt på 30 000, 20 000

eller 15 000 kr. om året. Sådan vil det være med alle disse afgifter; f. eks. betyder tændstikprisen ikke så meget for den mand, der har den store indtægt, som den gør for den lille familie.

Jeg har nævnt disse ting, som absolut er nødvendighedsartikler, og man kan altså ikke afvise, hvad jeg har sagt, ved bare at sige, at hvis folk ikke har råd til at købe disse ting, kan de jo lade være; der er her tale om varer, som folk absolut må have. Med hensyn til sådan noget som f. eks. chokoladeafgiften vil en hel del jo nok hævde, at har man ikke råd til at købe chokolade, kan man lade være. Rent bortset fra at jeg betragter chokoladen også som et godt næringsmiddel, vil jeg påstå, at i hvert fald arbejderbørnene får mindre chokolade og mindre god chokolade, end velhavernes børn gør.

Jeg tror, dette skulle være tilstrækkeligt, og jeg må sige, at det undrer mig, at en socialdemokratisk minister spørger mig derom, for den højtærede finansminister kan dog ikke være uvidende om, at selv socialdemokratiet — ganske vist for nogle år siden; det var, før socialdemokratiet fik så megen magt i dette høje ting — havde den principielle opfattelse, at de indirekte skatter var af det onde. Læs J. P. Nielsen (Dynt)s mange taler om netop de indirekte skatters uretfærdighed. De skatter er og bliver en uretfærdighed, og når de i dag er nået op på en højde af 2 milliarder kr. om året, er det på sin plads at tale om nødvendigheden af at lette denne mægtige skattebyrde, som rammer dem hårdest, der dårligst kan tåle det.

Ministeren har ret i sine forhåbninger om, at det var skatterne; jeg tænkte på med mine bemærkninger om det uanstændige og amoraliske. Men jeg må sige til den højtærede minister, at hvis han fortsætter med at være så stædig med hensyn til ikke at ville afgive noget som helst på disse afgiftsområder, så ved man jo ikke, hvilken ende det kan få med skatterne og med finansministeren.

Til de andre ærede ordførere vil jeg til-